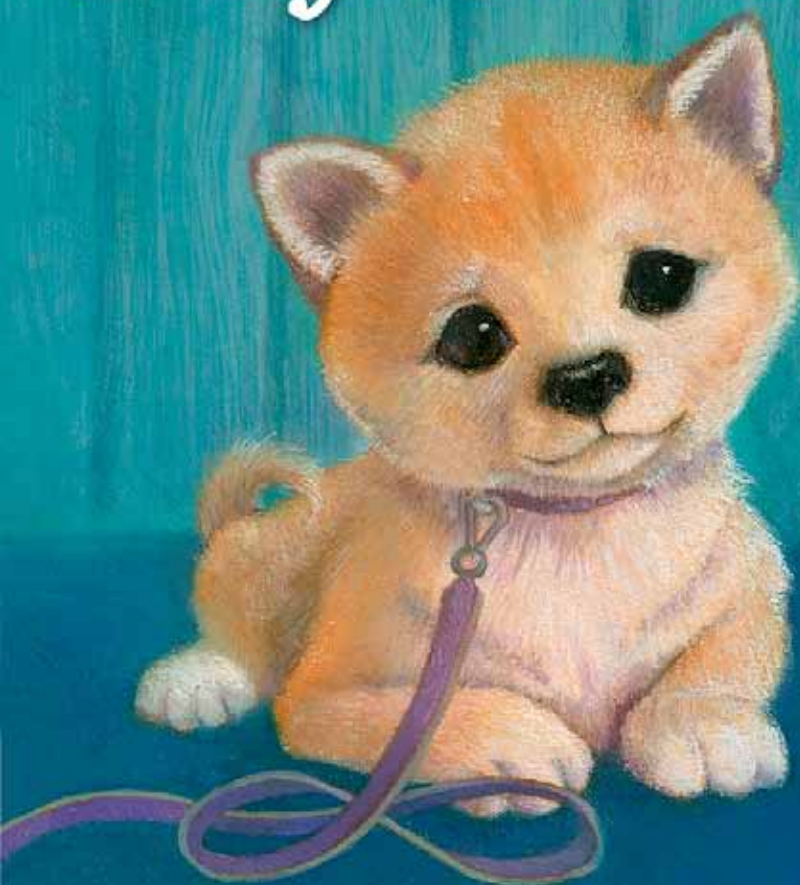

Holly Webb

Pamiršta kalytė Rina

Alma littera

Pirmas skyrius

– Atrodo keistai, – suniurnėjo Emi išpūtusi akis neramiai žvalgydamasi po tuščią kambarį.

– Tai todėl, kad čia nieko nėra, kvailute, – paaiškino už ją vyresnis brolis Benas. Panašius dalykus jai sakdavo tokiu tik vyresniam broliui būdingu balsu, ir Emi rūščiai dėbte-

lējo į jį. Vien dėl to, kad jam keturio-
lika, dar nereiškia, jog viską išmano.

– Žinau tai! Tiesiog viskas atrodo...
keistai. Visai kitaip, nei buvo mūsų
namuose.

– Bus panašiau, kai čia atsidurs visi
mūsų daiktai, Emi, nesijaudink. –

Mama stovėjo tarpduryje ir laikė dėžę. – Po savaitės jausitės taip, lyg visada čia būtume gyvenę, pažadu jums. O dabar gal galėtumėte padėti man iškrauti mašiną? Sunkvežimis netrukus bus čia su visais likusiais mūsų daiktais. Pirmiausia norėčiau sudėlioti virtuvės rakandus.

Dar kartą nerimastingai apžvelgusi naująją svetainę Emi nusekė paskui juos prie mašinos. Mergaitės akys truputį pagyvėjo, nes ji suprato, kad šiame name yra vienas geras dalykas. Pro langą matys visą sodą. Ši vieta jiems patiko ir dėl jo. Sodas buvo nedidelis ir šiek tiek netvarkingas – mama sakė, kad visiems šiems padrikiems krūmams reikia deramos šukuosenos, –

bet jie bent jau buvo. Prie nuomojamo buto, kuriame jie gyveno nuo to laiko, kai mama ir tėtis nusprendė išsiskirti, tebuvo nedidelė išbetonuota aikštelė šiukšlių dėžėms, o ne sodas.

Emi skubėjo paskui mamą ir Beną šypsodamasi. Ji laukė nesulaukė, kol viską išpakuos: į vietas sudėlioju- si drabužius ir knygas galbūt pasijus taip, lyg kambarys jau seniai būtų jos. Paskutines dvi savaites viskas buvo dėžėse. Mergaitė tiksliai nežinojo, kur kas sudėta, tad jai buvo smagu ieškoti savų daiktų. Jau kurį laiką Emi neturėjo mėgstamo violetinio nertinio ir šlepečių.

Ir vos tik jie sudės į vietas visus daiktus – įsikurs, kaip mama tai pava-

dino, – galės pagalvoti apie svarbiausią kraustymosi dalį. Bent jau Emi tai buvo visų svarbiausia.

Dabar jie turėjo sodą, ir mama pagaliau pasakė – po daug metų kartojamų *galbūt, vieną dieną, kai būsi vyresnė*, – kad galės laikyti šunį.

– Mamyte?

– Na?

– Mamyte, ar tu bent klausaisi manęs? Man atrodo, kad tu svarstai, kur perkabinti tą paveikslą. Ir vėl.

Praėjo jau penkios savaitės nuo tos dienos, kai jie persikraustė, o Emi mama vis dar dvejojo, ar jis tinkamo-

je vietoje. Mama sumirksėjo ir kaltai pažiūrėjo į dukrą.

– Tu teisi, taip, svarsčiau, atleisk. Man vis atrodo, kad šis paveikslas čia netinka. Dabar klausausi tavęs, tikrai.

– Išskyrus tą paveikslą, ne tokios formos vonios čiaupą ir tai, kad girgžda spintelių durelės virtuvėje, – dabar Emi jau skaičiuodama lenkė pirštus, – ar tikrai manai, kad mes beveik įsikūrėme?

Mama nusišypsojo mergaitei:

– Man taip atrodo. O kaip tu manai, ar mes jau įsikūrėme?

– Taip! – Emi maldaujamai pažiūrėjo į mamą. – Ar atsimeni, sakei, kad įsikūrę pagalvosime apie šunį? Aš nesakau, kad turėtume parsivesti

jį tuojau pat, bet galėtume bent jau pašnekėti apie tai, ką? Kokio šunelio norėtume ir iš kur jį gautume? Prašau...

Mama palinksėjo galva.

– Aš nepamiršau, Emi. Jau taip pat apie tai galvojau. Eik, pažiūrėk, ar Benas baigė daryti namų darbus, ir paprašyk jo minutėlę nulipti žemyn.

Emi greitai užbėgo laiptais. Mergaitė buvo beveik tikra, kad Benas visai neruošė namų darbų, mat girdėjo brolių kalbant su draugais apie kompiuterinį žaidimą, kurį jie žaidžia, bet vos tik ji atsidūrė viršuje ir pabeldė į duris, jis jau buvo įsijungęs anglų kalbos rašinių ekrane ir sėdėjo nutaisęs nekaltą veidelį.